

Đối phó với tổn thất thảm họa

Cần sự phối hợp giữa Chính phủ với ngành bảo hiểm

Các nhà bảo hiểm trên toàn thế giới đã tham gia vào một định chế toàn cầu được lập nên để đánh giá sự sẵn sàng đối phó của ngành bảo hiểm trước những thảm họa lớn. Tổ chức hợp tác và phát triển kinh tế (OECD) cho rằng một loạt các thảm họa trên quy mô lớn xảy ra trong thời gian vừa qua đã đặt dấu hỏi về khả năng của ngành bảo hiểm trong việc một mình đương đầu với những thảm họa lớn trong tương lai. Những tổn thất “siêu lớn” có thể nằm ngoài khả năng của ngành bảo hiểm hay thậm chí của nhà nước và do đó cần có sự chung sức của cả hai bên cũng như sự hợp tác quốc tế.

Để tìm ra giải pháp cho vấn đề này, OECD đã thành lập một định chế riêng về các thảm họa trên quy mô toàn cầu và đã ra mắt trong tháng 9 năm nay ở Paris. Tổng thư ký OECD đã đưa ra lời cảnh báo chính phủ các nước cần có sự chuẩn bị tốt hơn cho các thảm họa quy mô lớn. Chính phủ các nước cần nắm vai trò chủ động hơn trong việc phối hợp với ngành bảo hiểm và các ngành khác.

OECD cho rằng hiệu ứng domino của các thảm họa còn vượt xa những tác động về kinh tế và xã hội ở những nước bị ảnh hưởng trực tiếp. Những năm gần đây đã chứng kiến sự gia tăng cường độ và tần suất của các thảm họa với tổn thất ngày càng lớn hơn.

Các tổn thất được bảo hiểm chỉ là phần chóp của một núi băng trôi vì ở các nước đang phát triển số người dân có tham gia bảo hiểm còn rất hạn chế. Chẳng hạn như gần 1.800 người đã thiệt mạng trong cơn bão Katrina ở Mỹ năm ngoái với thiệt hại ước khoảng 135 tỷ USD, nhưng tổn thất được bảo hiểm chỉ trong khoảng từ 35 - 45 tỷ USD. Những trận lũ lụt ở Trung Quốc năm 1996 và 1998 đã gây thiệt

BẢO HIỂM - TÁI BẢO HIỂM THẾ GIỚI

hại kinh tế tương ứng là 24 tỷ và 30 tỷ USD, nhưng chỉ có 1% và 3% những tổn thất này được bảo hiểm bồi thường. Con bão số 6 (Sangxane) đổ bộ vào Việt Nam vừa qua đã gây thiệt hại kinh tế tới 10.000 tỷ đồng, song tổn thất được bảo hiểm bồi thường chỉ khoảng trên dưới 200 tỷ.

Để giải quyết vấn đề này, định chế của OECD sẽ tập trung vào việc quản lý tài chính của các loại hình rủi ro quy mô lớn khác nhau, bao gồm cả thiên tai, những tai nạn ngẫu nhiên do con người gây ra, các hành vi khủng bố và bệnh dịch. Định chế này cũng sẽ tiến hành đánh giá mức độ sẵn sàng đối phó với các thảm họa của các tổ chức thuộc lĩnh vực tài chính từ góc độ tài chính cũng như hoạt động.

Sự tiến bộ của công nghệ, tiến trình toàn cầu hoá, sự phụ thuộc lẫn nhau ngày càng tăng giữa các tổ chức kinh tế, sự tập trung dân số và tài sản ở những thành phố lớn đều có những mặt tích cực của nó, song cũng mang lại những nguy cơ rủi ro cao hơn từ thiên nhiên, công nghệ và từ chủ nghĩa khủng bố.

Hơn nữa, thế kỷ 21 còn phải đương đầu với sự xuất hiện của những mối đe dọa mới, chẳng hạn như những bệnh dịch chưa từng biết đến từ trước tới nay, sự cố kỹ thuật gây ngừng trệ hoạt động của những kết cấu hạ tầng quan trọng, những hình thức khủng bố mới bao gồm cả hoá học, hạt nhân, sinh học, phóng xạ, tấn công qua mạng. Ngoài ra còn phải kể đến vấn đề thay đổi khí hậu và thời tiết.

Do vậy, chính phủ các nước cần phải hành động, chứ không chỉ là phản ứng trước nguy cơ những thảm họa nói trên. Cần

đánh giá đầy đủ những chi phí liên quan đến những tổn thất thảm họa và có cách thức quản lý đúng đắn trước khi xảy ra một tổn thất lớn. Điều này cần có sự phối hợp trực tiếp và liên tục giữa chính phủ và ngành bảo hiểm.■

(Theo Insurance Day - 29/9/2006)

